

Tak for ordet, og tak Mette for en god beretning. Jeg glæder mig til, at jeg kan kalde dig statsminister.

Jeg er her i dag for at tale om noget, der er vigtigt for mig og tror jeg for alle danskere.

Danmark er i en krise. Danmark er i en velfærdskrise. År for år oplever vi i kommunerne, at vores velfærd bliver dårligere, at vi ikke kan følge med.

Men hvad værre er – det er som om regeringen og omegn tror, at det bare betyder, vores velfærd bliver lidt svagere, eller at de offentligt ansatte skal løbe lidt hurtigere. Det er som om de høje herrer og de fine fruere tror, at det bare betyder, at servicen bliver lidt ringere, at tingene går lidt stærkere. Som om vores velfærdssamfund er et stykke kylling, man kan pumpe lidt saltvand i for at spare penge, og det er der nok ingen, der opdager.

Vi socialdemokrater ved, at det handler om meget, meget mere end det.

De tror, vores velfærdssamfund kan drives som en butik. Vi socialdemokrater ved, at vores velfærdssamfund er et fællesskab.

Og vigtigere endnu: Vi ved, at når vores velfærd bliver dårligere, er der mennesker, der ikke bliver en del af vores fællesskab. Vi ved, at for hver pædagog, der bliver fyret; for hvert menneske, der ikke kan få hjælp i jobcenteret; for hvert menneske, der aldrig får en uddannelse, bliver vores fællesskab svagere. Vi ved, at der er mennesker, der falder udenfor. Mennesker, der ikke kommer med, ikke kommer i gang med livet, fordi de ikke får den hjælp, de har brug for.

Og vi ved, vi socialdemokrater ved, at det kan vi ikke tåle. Vi kan ikke leve med, at der bliver flere mennesker, der falder uden for vores fællesskab.

Fordi vi ved, at det der har gjort et lille vindblæst land til et af de rigeste og mest harmoniske samfund i verden, det er ikke de rigestes skabertrang. Den findes alle steder. Det, der har gjort Danmark stort, og det der gør Danmark stort er, at vi kigger over hækken og tjekker til naboen. Ser at de har det godt. Og at de gør det for os.

Det, der gør Danmark stort er, at mennesker arbejder for andet og mere end dem selv. At vi uddanner hinandens børn. At vi hjælper hinanden, når vi er blevet syge. At vi tager os af vores gamle i fællesskab, at vi rykker sammen i bussen, og at man altid er klar til at hjælpe en kammerat.

Hver eneste gang vores velfærd bliver dårligere, bliver der lidt mindre af det. Hver eneste gang vores velfærd bliver dårligere, betyder det, at vi passer lidt mindre på

hinanden. Hver eneste gang vores velfærd bliver dårligere, bliver vores fællesskab lidt svagere.

Det, der gør Danmark stort er, at vi passer på hinanden. At vi holder sammen, at vi er et fællesskab. Fordi vi ved, at verden er så stor og Danmark er så lille.

Så husk det nu, kære kongres. Hver eneste gang I hører en borgerlig, der vil give skatterabatter. Hver eneste gang I hører de hurtige og smarte have en god idé til prestigeprojekter og lette løsninger. Husk at sige til dem, at Danmark er et fællesskab og velfærd er mennesker. Husk at sige det, råb det så højt, at ingen glemmer det, hvad der gør Danmark stort. Tak for ordet og rigtig god kongres!